

Plus **Galerierecensie**

Wanhopige zoektocht in een fantasiewereld, omgeven door Keltische fabeldieren

Ghost Calls is een soort stripverhaal: een kolkende stroom beelden van figuren in een onbegrijpelijke wereld, met een hoofdrol voor traditionele Keltische klaagzangeressen.

Kees Keijer 11 maart 2022, 03:00

Ghost Calls: een metersgroot zijden doek, met daarop een voorstelling geschilderd die doet denken aan een stripverhaal. BEELD ALLARD BOVENBERG/GALERIE ONRUST

Soms wordt een kunstwerk onbewust actueel. Dat lijkt ook het geval bij het nieuwste werk van Emma Talbot (1969) bij galerie Onrust. *Ghost Calls* is een metersgroot doek van zijde met een kolkende stroom beelden, dat de spierwitte galerie doorkruist. Het is een soort beeldverhaal met figuren die zich een weg proberen te banen door een wereld die ze niet begrijpen. 'Do you hear ghost calls?' lezen we aan het begin. Met de oorlog in Oekraïne in het

achterhoofd krijgt het stripverhaal met vluchtende mensen een nieuwe lading.

Klaagzangeressen

Maar het stripverhaal is eerder een weerklank van wereldproblemen die al langer spelen. De hoofdpersonen in Talbots werk zijn *keeners*, Keltische klaagzangeressen. In vroegere eeuwen bezochten zij huizen van overledenen en leerden ze de rouwenden hun verdriet te uiten en in contact te komen met hun emoties. Treurige woorden werden afgewisseld met niet-bestaande woorden, met klanken zonder betekenis. De keeners, die doorgaans werden betaald voor hun diensten, maakten er ook bewegingen bij, zoals wiegen en knielen.

Het is een thematiek die opmerkelijk genoeg ook centraal staat in de performance waarmee Alexis Blake recent de Prix de Rome won. Blakes performance op de trappen van het Stedelijk Museum ging over klaagzangen van vrouwen door de eeuwen heen, die vaak werden onderdrukt omdat emoties in toom gehouden moesten worden. Oerkreten en quasireligieuze rituelen losten elkaar af. Blakes idee ontstond vorig jaar tijdens het dieptepunt van de lockdown. Het viel haar op dat een collectief rouwproces uitbleef, waarna ze op zoek ging naar rouwrituelen in de geschiedenis.

Duistere spelonken

Het werk van Talbot is een stroom van herinneringen, dromen, spontane ingevingen en verlangens. Alles oogt spontaan, maar de techniek is lastig. Schilderen op zijde lijkt meer op aquarelleren dan op schilderen op linnen. Als het misgaat, is alles verpest. Het moet in één keer goed.

De kunstenaar dompelt de toeschouwer onder in een fantasiewereld met op zichzelf staande voorstellingen en teksten. De bovenrand is een soort fries met golvende patronen die doen denken aan symbolistische decoraties in de slaoliestijl van Jan Toorop of aan de antroposofische schilderijen van Jacoba van Heemskerck.

De meeste figuren hebben een kop zonder gezicht. Ze zoeken hun weg in duistere spelonken of op bergtoppen, omgeven door Keltische fabeldieren. De emoties mogen we er zelf bij bedenken, al sturen de teksten de toeschouwer wel een bepaalde richting op. Ze gaan over de kwetsbaarheid van de aarde, over feiten die fantasie worden en omgekeerd, over de fragiliteit en nietigheid van de mens.

Let Poets Speak

Emma Talbot

Waar Galerie Onrust, Planciusstraat 7

Te zien t/m 19/3